

Arrest

nr. 174 928 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2016 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

2.2 Ter terechtzitting stelt de *loco* advocaat van de verzoekende partij zich de vraag of ook het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd aangevochten. De waarnemend voorzitter geeft aan dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de “*beslissing tot inreisverbod*”, waarna de advocaat van de verzoekende partij geen verdere opmerkingen heeft. Bijkomend kan erop gewezen worden dat ook de ontwikkelde middelen slechts betrekking hebben op het inreisverbod. Zodoende dient te worden aangenomen dat het voorwerp van het beroep slechts het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 17 februari 2016 betreft, en niet tevens de bijlage 13septies die op dezelfde dag werd genomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van drie jaar.

De verzoekende partij geeft vooreerst aan dat voornoemde beslissing is gemotiveerd door de 3 processen-verbaal opgemaakt door de politiediensten wegens winkeldiefstal en betoogt dat het enkel processen-verbaal betreffen en geen veroordelingen door de rechtbank waardoor haar schuld “dus” niet bewezen is en de gemachtigde “dus” niet kan bewijzen dat zij de openbare orde ernstig bedreigt. De Raad wijst erop dat, hoewel een proces-verbaal geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, het de gemachtigde vrijstaat om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen. Het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert de gemachtigde aldus niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld waarnaar de verzoekende partij lijkt te verwijzen, belet geenszins dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt kan innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. De verzoekende partij ontkent overigens de opmaak van 3 processen-verbaal wegens winkeldiefstal niet.

Verder betoogt de verzoekende partij dat het inreisverbod niet gerechtvaardigd is op grond van het eerste bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend aangezien dit bevel in feite een “bijlage 26quater” was en deze volgens de verzoekende partij alleen het land verantwoordelijk voor een asielaanvraag bepaalt. De Raad wijst erop dat een “bijlage 26quater” een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betreft en aldus hoe dan ook een bevel om het grondgebied te verlaten impliceert, zoals ook blijkt uit de betrokken bijlage 26quater van 2 februari 2016 die zich in het administratief dossier bevindt. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij op grond van artikel 18 van de Dublin-III-Verordening de mogelijkheid had dit bevel voor de “DvV” te betwisten en over een daadwerkelijk rechtsmiddel te beschikken, toont zij niet aan welk belang zij heeft bij deze grief, daar uit de gegevens waarover de Raad beschikt, niet blijkt dat tegen voornoemde bijlage 26quater beroep werd aangetekend, zodat deze beslissing dienvolgens definitief is geworden.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de bestreden beslissing haar daarenboven de facto zou beletten in Duitsland asiel aan te vragen gezien het verbod voor alle Schengenlanden geldt, stelt de Raad vast dat voornoemde beslissing uitdrukkelijk stelt een inreisverbod op te leggen voor het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, “tenzij (de verzoekende partij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing haar zou verhinderen naar Duitsland te kunnen reizen indien zij over de vereiste documenten beschikt.

Tot slot wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. Naast de verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot

verwijdering, wordt er eveneens een feitelijke uiteenzetting gegeven. De verzoekende partij gaat niet in op deze concrete motieven, zodat deze niet worden betwist. De Raad stelt verder vast dat er ook wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde verwijst hierbij niet enkel naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, maar geeft ook op dit punt een feitelijke uiteenzetting. Meer bepaald verwijst de gemachtigde, naast de reeds hoger besproken processen-verbaal, naar een seining, het verbod voor de verzoekende partij om al zeker tot 6 mei 2018 de Schengenzone te betreden en de afwezigheid van een wettelijk motief in hoofde van de verzoekende partij om alsnog in België te verblijven. Tevens besluit de gemachtigde dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven, meer dan proportioneel is en dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. De verzoekende partij gaat niet in op voornoemde motieven, zodat deze niet worden betwist, en laat verder na op concrete wijze toe te lichten met welke (andere) elementen er geen rekening zou gehouden zijn. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing slecht zou zijn gemotiveerd, zoals zij voorhoudt. De verzoekende partij kan, gelet op bovenstaande vaststellingen, evenmin voorhouden dat in de bestreden beslissing niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt dan ook niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of van artikel 18 van de Dublin-III-Verordening aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 27 juli 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 25 augustus 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 juli 2016 opgenomen grond, stelt zij te volharden in de middelen zoals ze ontwikkeld zijn. In de mate dat het proces-verbaal gestoeld is op zwartwerk, verwijst de verzoekende partij naar het vermoeden van onschuld en geeft zij aan dat tot dusver geen stappen tot vervolging werden gezet. Zij stelt dat de appreciatie van Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet overeind blijft, voortijdig is en geen afdoende motivering is voor een inreisverbod.

De verwerende partij stelt dat het feit dat de verzoekende partij nog niet strafrechtelijk veroordeeld werd, niet verhindert dat Dienst Vreemdelingenzaken geen maatregelen kan nemen op verblijfsrechtelijk vlak. Voor het overige verwijst zij naar de nota met opmerkingen en de beschikking.

3.2 Daar waar de verzoekende partij een betoog voert aangaande het op zwartwerk gestoelde proces-verbaal, dient er niet alleen op gewezen te worden dat in de bestreden beslissing geen sprake is van zwartwerk, maar van winkeldiefstal, maar tevens dat de verzoekende partij deze elementen reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht. Zodoende werd hierop reeds geantwoord in de beschikking van 14 juli 2016. Door het herhalen of benadrukken van elementen uit het verzoekschrift, en door tevens te volharden in de middelen zoals ze zijn ontwikkeld, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking van 14 juli 2016 werd aangegeven.

Met verwijzing naar het bovenstaande en naar de in voornoemde beschikking van 14 juli 2016 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE